

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jana Vyklického v právní věci: **V. V.**, zastoupen Mgr. Lilianou Křístkovou, advokátkou, se sídlem nám. I.P. Pavlova 3, Praha 2, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 29. 8. 2013, č. j. 2 A 15/2013 - 30,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci Mgr. Lilianě Křístkové, advokátce, se přiznává odměna za zastupování žalobce v řízení o kasační stížnosti ve výši **3.400 Kč**, která jí bude vyplacena do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti usnesení Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 29. 8. 2013, č. j. 2 A 15/2013 – 30 (dále jen „napadené usnesení“), jímž městský soud odmítl žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 2. 2013, č. j. CPR-824-2/ČJ-2013-93010 (dále jen „napadené rozhodnutí“) pro neodstraněné nedostatky žalobního podání podle ustanovení § 37 odst. 5 a § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

V odůvodnění napadeného usnesení městský soud uvedl, že stěžovateli byla usnesením ze dne 11. 4. 2013 ustanovena zástupkyně z řad advokátů Mgr. Liliana Křístková, kterou městský soud vyzval k doplnění žaloby ve smyslu § 71 odst. 1 s. ř. s., zejména pokud se týká žalobních

bodů. Byla jí poskytnuta k doplnění žaloby přiměřená lhůta 10 dnů a zároveň byla poučena o tom, že v případě nedoplnění žaloby ve stanovené lhůtě městský soud žalobní podání odmítne. Tato výzva byla zástupkyni stěžovatele doručena dne 29. 7. 2013 a soudem stanovená lhůta 10 dnů uplynula dnem 8. 8. 2013. Ve lhůtě stanovené soudem ani do doby rozhodnutí soudu však zástupkyně stěžovatele žalobu nedoplnila. Na základě těchto skutečností městský soud rozhodl podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. s odkazem na ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s., neboť ustanovená zástupkyně přes výzvu soudu ve lhůtě jí stanovené nedoplnila podání žalobce, které nemělo náležitosti žaloby podle ustanovení § 71 odst. 1 s. ř. s. a neučinila tak ani do doby rozhodnutí soudu, přestože byla upozorněna na to, že v případě nedoplnění žaloby městský soud žalobní podání odmítne.

V kasační stížnosti proti napadenému usnesení stěžovatel uvedl, že je napadá z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Konkrétně namítal, že v intencích nálezu Ústavního soudu ze dne 4. 6. 2002, sp. zn. II. ÚS 19/2002 má za to, že ve smyslu § 42 odst. 1 a § 57 odst. 3 o. s. ř. platí, že lhůta je zachována, je-li posledního dne podání odevzdáno orgánu, který má povinnost je doručit. Jestliže zákon účastníku řízení dává možnost, aby procesní úkony činil prostřednictvím pošty s takovými účinky, jakoby bylo podání učiněno přímo u soudu, pak není myslitelné, aby případné poruchy uvnitř doručovacího mechanismu pošty šly na jeho vrub. Účastník se podle práva spoléhá na to, že zákon umožněný režim učinit procesní úkon zajistí, že účinky jeho podání reálně nastanou, resp. že jeho procesní odpovědnost nebude spojována s ničím jiným než s tím, co je schopen reálně ovlivnit. Z toho plyne, že prokáže-li účastník řízení věrohodně, že zásilku tvrzeného obsahu (návrh na pokračování řízení) podal včas na poštu k přepravě příslušnému soudu, je v ní obsažené procesní podání projednatelné i v případě, že bude posléze zjištěno, že zásilka soudu doručena nebyla. Zástupkyně stěžovatele sepsala dne 1. 8. 2013 doplnění žaloby a tentýž den je pracovnice advokátní kanceláře podala k poštovní přepravě. To, že žaloba nebyla doručena do dispozice městského soudu, pak nemůže jít žalobci k tíži. Jako důkaz uvedených tvrzení žalobce navrhl čestné prohlášení zaměstnankyně zástupkyně stěžovatele ze dne 9. 9. 2013. Tvrzené doplnění žaloby ze dne 1. 8. 2013 stěžovatel rovněž přiložil ke kasační stížnosti. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl zrušení napadeného usnesení a vrácení věci k dalšímu řízení.

Z obsahu čestného prohlášení přiloženého stěžovatelem plyne, že zaměstnankyně Advokátní kanceláře Mgr. Liliány Krátkové A. S. prohlašuje, že dne 1. 8. 2013 v cca 17:30 hod. vložila do poštovní schránky České pošty na adrese Italská 384/3, Praha 2 doplnění žaloby V. V. adresované městskému soudu.

Ze spisu městského soudu vyplývají následující rozhodné skutečnosti pro posouzení věci.

V žalobním podání ze dne 11. 3. 2013 je uvedeno, že stěžovatel se domnívá, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech, a proto podává v zákonné lhůtě žalobu a žádá obeslaný soud o přezkum napadeného rozhodnutí. Místo žalobních bodů je pouze uvedeno, že „...žalovaný porušil vydáním napadeného rozhodnutí § 2 a § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve spojení s § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona č. 326/1999 Sb., § 119 odst. 1 písm. c) bod 1, 2 zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území ČR.“

Usnesením ze dne 26. 7. 2013, č. j. 2 A 15/2013 - 28 městský soud vyzval stěžovatele, aby doplnil své podání ze dne 11. 3. 2013 o náležitosti žaloby ve smyslu § 71 odst. 1 s. ř. s. a k doplnění mu stanovil lhůtu 10 dnů ode dne doručení tohoto usnesení. Zároveň ho poučil, že nebude-li podání ve stanovené lhůtě řádně doplněno a v řízení pro tento nedostatek nelze pokračovat, soud podání odmítne. Toto usnesení bylo zástupkyni stěžovatele doručeno do datové schránky podle přiložené doručenký dne 29. 7. 2013

pokračování

Ve spisu městského soudu doplnění žaloby ze dne 1. 8. 2013, o němž stěžovatel tvrdí, že ho městskému soudu zaslal poštou způsobem uvedeným v citovaném čestném prohlášení, založeno není.

Nejvyšší správní soud vyzval městský soud, aby prověřil ve své evidenci doručených písemností, zda v inkriminované době (měsíc srpen 2013) nebylo městskému soudu od advokátky Mgr. Liliány Křístkové doručeno prostřednictvím České pošty, s.p. tvrzené doplnění žaloby.

Městský soud v odpovědi na tuto výzvu uvedl, že kontrolou ze spisového oběhu bylo zjištěno, že doplnění žaloby, které je založeno na č.l. 37 – 39 spisu, bylo soudu doručeno až dne 11. 9. 2013 (*pozn. NSS: tedy až se samotnou kasační stížností proti napadenému usnesení*).

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou, je včasná a je proti označenému usnesení přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení městského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. a neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 4 s. ř. s. přihlídnout z úřední povinnosti. Vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

Podle ustanovení § 71 odst. 1 s. ř. s. platí, že žaloba kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) musí obsahovat a) označení napadeného rozhodnutí a den jeho doručení nebo jiného oznámení žalobci, b) označení osob na řízení zúčastněných, jsou-li žalobci známy, c) označení výroků rozhodnutí, které žalobce napadá, d) žalobní body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, e) jaké důkazy k prokázání svých tvrzení žalobce navrhuje provést, f) návrh výroku rozsudku.

Podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. platí, že *předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví ke tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.* Podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. platí, že nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo *nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat.*

Podle ustanovení § 40 odst. 4 s. ř. s. platí, že *lhůta je zachována, bylo-li podání v poslední den lhůty předáno soudu nebo jemu zasláno prostřednictvím držitele poštovní licence, popřípadě zvláštní poštovní licence anebo předáno orgánu, který má povinnost je doručit, nestanoví-li tento zákon jinak.*

V dané věci je zřejmé, že stěžovatel byl prostřednictvím své zástupkyně vyzván usnesením městského soudu k doplnění své blanketní žaloby, která sama o sobě neměla všechny zákonem stanovené náležitosti potřebné k tomu, aby mohla být projednatelná, neboť obsahovala pouze obecné vymezení právního rámce rozhodnutí žalovaného. Jakých konkrétních porušení práv stěžovatele se měl žalovaný v napadeném rozhodnutí dopustit, to již žalobní podání stěžovatele ze dne 11. 3. 2013 neobsahovalo. Tato výzva k doplnění žaloby byla stěžovateli řádně doručena dne 29. 7. 2013 do datové schránky jeho ustanovené zástupkyně Mgr. Liliány Křístkové.

Jak je zřejmé ze spisu městského soudu, ani v soudem stanovené lhůtě 10 dnů ode dne doručení výzvy k doplnění žaloby stěžovateli, která v souladu s pravidly pro počítání lhůt (§ 40 s. ř. s.) skončila dne 8. 8. 2013 (čtvrtek), ani ke dni vydání napadeného usnesení městského soudu (29. 8. 2013) nebylo doplnění žaloby městskému soudu doručeno. Nejvyšší správní soud dodává, že tato lhůta byla stanovena naprosto přiměřeně tomu, aby v ní mohl stěžovatel vady svého žalobního podání odstranit nebo opravit (viz k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 34/2003 – 42, přístupný na www.nssoud.cz).

Jestliže stěžovatel tvrdí a dokládá čestným prohlášením, že prostřednictvím zaměstnankyně ustanovené zástupkyně vložil dne 1. 8. 2013 toto doplnění žaloby do poštovní schránky, nelze to považovat za dostatečný důkaz pro tvrzení, že poštovní zásilka obsahující doplnění žaloby byla podána k poštovní přepravě včas a že tedy byla procesní povinnost stěžovatele doplnit žalobu splněna. Lze poukázat na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, který opakovaně judikuje, že *pokud účastník řízení doplní své podání sice po lhůtě stanovené soudem k tomuto doplnění, avšak ještě předtím, než soud ve věci rozhodl, nejsou bez dalšího splněny podmínky pro odmítnutí návrhu podle § 37 odst. 5 SŘS; v takových případech je třeba vždy zkontrolovat, zda pokračování v řízení brání pouhá skutečnost, že nedostatek nebyl odstraněn včas* (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2004, č. j. 2 Azs 117/2004-54, publ. pod č. 648/2005 Sb. NSS). Soudcovská lhůta k doplnění návrhu podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. tedy nemá charakter lhůty propadné, a pokud účastník řízení odstraní nedostatky podání později, je možné k jeho úkonu přihlídnout. Z rozhodných skutečností předmětné věci je zjevné, že stěžovatel nedoplnil žalobu ani ve stanovené lhůtě, ani poté, takže se do dispoziční sféry městského soudu doplnění žaloby nedostalo před vydáním usnesení o odmítnutí žaloby, což potvrzuje i vyjádření samotného městského soudu vyžádané k této věci Nejvyšším správním soudem.

Tvrzení stěžovatele o podání doplnění žaloby k poštovní přepravě formou „obyčejné“ zásilky je k prokázání skutečnosti, že stěžovatel podal doplnění žaloby k poštovní přepravě v soudem stanovené lhůtě pro doplnění žaloby, zcela nedostatečné. Jak opakovaně uvedl i Ústavní soud ČR, průkazným dokladem, kdy bylo podání předáno k poštovní přepravě, je pouze podací lístek, jímž pošta stvrzuje příjem zapsaných zásilek (viz k tomu náleží Ústavního soudu ze dne 8. 12. 1997, IV. ÚS 325/96, dále také náleží ze dne 20. 2. 2008, sp. zn. I. ÚS 4/06, přístupné na <http://nalus.usoud.cz>). Důkazní břemeno o včasnosti podání zásilky k poštovní přepravě a z toho plynoucí využití benefícia doručování prostřednictvím držitele poštovní licence (§ 40 odst. 4 s. ř. s.) leží na účastníku řízení, neboť na něm je i volba způsobu doručování písemností soudu. Pokud chtěla mít zástupkyně stěžovatele praktickou jistotu, že bude její podání doručeno městskému soudu ve stanovené lhůtě, měla logicky využít prioritní způsoby doručování písemností, tedy doručování do datové schránky soudu, osobně či doporučeně prostřednictvím držitele poštovní licence. V takových případech by stěžovatel disponoval dokladem o odeslání písemnosti městskému soudu, avšak v předmětné věci ho nevyužití průkazných způsobů doručování uvedlo do důkazní nouze. Čestné prohlášení zaměstnankyně ustanovené zástupkyně tedy Nejvyšší správní soud nehodnotí jako věrohodný a přesvědčivý průkaz včasného podání zásilky s doplněním žaloby k poštovní přepravě, přičemž tento důkaz nemůže nahradit doklad stvrzující předání zásilky k poštovní přepravě (podací lístek).

Co se týká argumentace nálezem Ústavního soudu ČR ze dne 4. 6. 2002, sp. zn. II.ÚS 19/02, Nejvyšší správní soud považuje za nutné uvést, že tento náleží se týkal nedoručení odvolání proti usnesení civilního soudu o zastavení řízení jednomu z účastníků. V této věci Ústavní soud ČR dospěl k závěru, že „...bylo třeba, aby odvolací soud seznámil stěžovatele s odvoláním vedlejšího účastníka proti shora citovanému usnesení o zastavení řízení, a to tak, aby byl stěžovateli poskytnut dostatečný prostor vyjádřit se k jeho obsahu a případně předložit či navrhnout důkazy na podporu svých tvrzení. Pokud toto odvolací soud nečinil, svým postupem porušil ustanovení čl. 37 odst. 3, čl. 38 odst. 2 Listiny

pokračování

a čl. 6 odst. 1 Úmluvy.“ Samotné ratio decidendi tohoto nálezu tedy s posuzovanou věcí nijak blíže nesouvisí, neboť v posuzované věci se jedná o zmeškání lhůty k odstranění vady podání, nikoliv o postup soudu ve vztahu k jiným účastníkům řízení.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že městský soud nepochybil, pokud žalobu stěžovatele odmítl a jeho postup tedy není zatížen tvrzenou nezákonností (§ 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.). Proto Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nevznikly. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozhodl, že žádnému z účastníků se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

Ustanovenému zástupci stěžovatele Nejvyšší správní soud přiznal s § 11 odst. 1 písm. d), § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění s účinností do 31. 12. 2013 (dále jen „advokátní tarif“), odměna za jeden úkon právní služby ve výši 3.100 Kč, tj. za podání kasační stížnosti ze dne 10. 9. 2013, a dále jí přiznal k tomuto úkonu náhradu hotových výdajů podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky ve výši 300 Kč za jeden úkon, dohromady tedy 3.400 Kč. Jelikož ustanovená zástupkyně nedoložila osvědčení o registraci k placení DPH, soud vycházel z toho, že plátcem této daně není. Celkem tedy ustanovené zástupkyni přísluší odměna ve výši 3.400 Kč, která jí bude vyplacena do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. května 2014

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu